

TIMEBOUND

időcsapda

RYSA WALKER

fine
selection

RYSA WALKER

TIMEBOUND

időcsapda

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Ezt a könyvet
ELEANORNAK és a NAGYBÁCSIKNAK ajánlom

∞ Prológus ∞

Chicago – 1893 októbere

A FEHÉR GOMBOS CSIZMA SARKA jó tizenöt centis lyukat hasított a szoknyám aljába, amikor befordultam a sarkon. Az engem követő léptek zaja egy pillanatra elhallgatott, majd egyre gyorsabban közeledett. A következő folyosóra befordulva átkoztam magamban az 1890-es évek divatját. A szokásos póló-rövidnadrág szerelésében már rég kint lettem volna abból a nyomorult hotelből. Egy jól irányzott fejrúgás, és a doktor már a padlón heverne, ráadásul az én nyakam sem lüktetne a fájdalomtól.

Végigrohantam a folyosón, és a következő elágazásnál befordultam balra. Reménykedtem benne, hogy majd azt hiszi, a gyorsabb utat választom, és jobbra indul tovább. A harmadik ajtónál megpróbáltam a kilincset, hátha nincs bezárva. Nem volt szerencsém. Az ajtóhoz lapulva előhúztam a medált, ami azonnal elárasztott a közepéből áradó halványkék fényével. Tudtam jól, hogy ő *nem látja* a fényt, mégis úgy éreztem, hogy felfedem a búvóhelyem. Mégis hány nőt csalt már ide, a folyosók útvesztőjébe az elmúlt évben? Vajon él még azok közül bárki is?

Lámpása sápadt fényét lassan elnyelte a túlsó folyosó, de szinte azonnal újra felbukkant, és egyenesen felém tartott. Próbáltam a kezem remegésén uralkodva bekapcsolni a medált, és megnyitni az interfészt, de nehéz úgy koncentrálni, hogy az embernek majd kiugrik a szíve, és még a nyakát is égeti a sav.

A navigációs kijelző képe megremegett, aztán eltűnt. Épp a lassan elhatalmasodó pánikot leküzdve újból próbálkozni készültem, amikor a hátam mögött lévő ajtó kinyílt, én pedig beestem egy sötét szobába. Sikolyomat elnyelte a szám elé nyúló kéz, egy másik pedig egy darab fehér ronggyal közelített.

Akkor esett le. A hotelben zajló borzalmak nem egyetlen örült művei voltak. Dr. Henry Holmesnak társa is volt. És hála a KRONOSZ-nak meg a medálnak, egyenesen a karjaikba sétáltam.

∞ 1 ∞

ÉN NEM IGÉNYLEM, hogy az életben minden tiszta és rendezett legyen. Ha valaki nem hisz nekem, csak túrjon bele a hátizsákomba – ott aztán még Iowából idehozott, félig megevett csokit is talál, pedig majdnem egy éve költöztünk el onnan. Az óvoda után ötször váltottam iskolát, és minden hetem egyik felét anyámnál, a másikat pedig apámnál töltöm, ahol a kanapén alszom, és egy röhejesen kicsi fürdőszobán kell osztozkodnom. De lássuk be, nincsenek nagy igényeim. Szóval igenis megbirkózom a káosszal.

Vannak viszont dolgok, amiknek megvan a sora. A cipőt például a *zokni után* húzzuk fel. A kenyeret először megpirítjuk, és csak *utána* kenjük rá a mogyoróvaját, semmiképp nem előtte. És az unokák mindig a nagyszüleik *után* születnek.

Ez az utolsó gondolat a legtöbb ember fejében meg sem fordul. Az enyémben legalábbis biztos nem fordult volna meg, ha a nagyanyám nem bukkan fel tavaly áprilisban. Mivel nálunk ebben az icike-picike részletben volt némi eltérés, az egész életem a feje tetejére állt. És most nem túlzok. Ha még a létezésed nyomát is eltörlik a világból, az igenis bárkinél sorsfordító eseménynek számít.

A nagyanyámat majdnem tíz évig nem láttam, mielőtt most hirtelen beállított. Volt néhány megsárgult közös képünk még kisgyerekkoromból az egyik kopott albumban, de ezen kívül nekem ő csak egy ismeretlen valaki volt, aki pénzt küld a születésnapomra meg karácsonyra – és valaki, akit anya nem szeret.

– Ez annyira tipikus – fortyogott anya a metróról leszállva. – Anyámat erre fújja a szél, és máris álljon mindenki haptákban. Mit számít az, hogy egyeseknek más dolga is lehet?!

Nekem semmi dolgom nem volt, és szerintem neki sem. Persze azt is tudtam, hogy itt most nem ez a lényeg.

Hűvös szellő fogadott minket, ahogy a mozgólépcsőn felérve kiléptünk a Wisconsin Avenue-ra. Anya a kezét emelte, hogy leintsen egy taxit, de az valaki másnak állt meg.

– Az étterem csak pár háztömbnyire van – vetettem fel. – Odaérünk, mire...

– Töri a lábam ez a cipő. – Körülnézett, de amikor megállapította, hogy nincs több taxi a láthatáron, feladta. – Jól van, Kate, menjünk gyalog.

– Egyáltalán minek vettél fel magas sarkút? Nem azt mondtad, hogy nem érdekel a véleménye?

Mogorva pillantást vetett rám, aztán sietve elindult.

– Igyekezz, jó? Nem akarok elkésni.

Egyáltalán nem akartam idegesíteni. Általában jól kijövünk, de amint szóba kerül az ő anyja, teljesen kiszámíthatatlan lesz. A szülinapokra és karácsonyra kapott pénzt például egyből leköti a bankban, holott általában ő hangoztatja, hogy a pénzügyi döntéseimet egyedül hozzam meg, aztán viseljem a következményeket.

Tegnap este, mondjuk, több mint öt percet telefonált az anyjával – abszolút rekord, már amennyire én emlékszem. Csak anyát

hallottam, de abból is összeraktam a történetet. A nagyanyám most jött vissza Európából, beteg és találkozni akar velünk. Anya egy darabig ellenkezett, de végül beadta a derekát. A tárgyalás aztán többek között olyan égető logisztikai kérdésekre is kitért, mint a hely (semleges helyszín), az étel (húsmentes) és az időpont (hét harminc).

Tíz perccel korábban sikerült az étterembe érünk. Menő vegetáriánus hely volt, az épület külső falaira túlméretezett zöldségeket festettek, amik leginkább apám ütött-kopott szakácskönyveinek képeire emlékeztettek. Anya megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor belépve megbizonyosodott arról, hogy tényleg előbb ideértünk, mint a nagy.

Az asztalhoz érve gyorsan lefoglaltam a bárpult felé néző széket. A fiatal pultos srác nagyon helyes volt, lófarokba fogott hosszú hajával úgy festett, mint valami művészlélek. Egy *kicsit* talán öreg volt hozzám, de nekem az volt a lényeg, hogy legyen mit nézmem, amíg ezek ketten egymást marják.

Nagyanyám alig öt perccel később érkezett. Nagyon meglepődtem; nem ilyenre számítottam. Sokkal alacsonyabb volt például, mint amilyennek a képek alapján tűnt – velem egy magas lehetett, vagy talán még alacsonyabb. A haja ősz volt és olyan rövid, hogy szinte alig látszott, a ruhája pedig teljesen hétköznapi. Egy feltűnő mintás tunikát és kötött fekete nadrágot viselt, amiről irigykedve állapítottam meg, hogy sokkal kényelmesebb lehet, mint az, amit énám erőszakoltak. Érdekes, hogy nem látszott betegnek. Mintha kicsit nyúzott lett volna, de ezt leszámítva rendben volt.

Hamar kiderült, hogy ezzel anya is egyetért.

– Szervusz, anyám! *Meglepően* jól nézel ki.

– Nem kell mindjárt kötözködni, Deborah, nem azt mondtam, hogy hétvégre feldobom a talpam. – A szavakat anyámnak szánta,

de közben le sem vette rólam a szemét. – Látni akartalak, és látni akartam az unokámat... aki időközben igazi, csinos nővé cseperedett. Kicsim, meg kell hagyni, élőben százszor jobban festesz, mint a képeken. – Kihúzta a székét, és helyet foglalt. – Éhes vagyok. Mondd csak, Kate, milyen itt az étel?

Biztos voltam benne, hogy Prudence-nek fog szólítani, úgyszólván eltelt néhány másodperc, mire rájöttem, hogy ezt a kérdést nekem szánták.

– Elmegy – feleltem. – Jók a szendvicsek, és *nem csak* vegetáriánus kajájuk van. Van például hal, az is egész jó, és a desszertet is érdemes kipróbálni.

Mosolyogva az üres székre tette a táskáját, de a kulcsait elővette, és a szalvétája mellé az asztalra rakta. A kulcstartón két teljesen szokványos kulcs mellett egy *teljesen szokatlan* medált vettem észre. Átmérőre hét-nyolc centi lehetett, vékony volt, akár az ostya, és a hely halvány fényeire képes különösen fényesen világítani. Szinte beragyogta anya menüjének hátlapját, az evőeszközökről pedig apró kék pontok verődtek vissza. Maga a fény arra a fluoreszkáló nyakláncra emlékeztetett, amit még a Montgomery megyei vásáron nyertem, annyi különbséggel, hogy ez sokkal díszesebb volt, és sokkal fényesebben világított. A medál közepét egy homokóra díszítette. A homok most is egyik feléből a másikba pergett, pedig le volt fektetve az asztalra.

Anyám vagy észre sem vette a különös tárgyat – ami elég valószínűtlennek tűnt –, vagy csak próbált tudomást sem venni róla. Ha viszont szándékosan nem foglalkozott vele, annak jó oka volt, és valószínűleg darázsfaszekbe nyúltam volna, ha egyáltalán szóba hozom a dolgot. Egyelőre csak meg akartam húzni magam. Viszont ahogy az étlapomért nyúltam, megláttam, hogy a nagyanyám mosolyogva

figyelte a reakciómat. Nehéz megmondani, mi volt az a szemében, de mintha *megkönnyebbülést* láttam volna.

A beszélgetés eleinte semmi különösről nem szólt – diplomatikus kérdések és diplomatikus válaszok váltották egymást.

– És, hogy tetszik a Briar Hill? – kérdezte nagyanyám.

Lelkesen ráharaptam a feldobott témára, érezve, hogy ebben nem nagyon lehet rosszat szólni.

– Nagyon szeretem. Az órák nehezebbek, mint eddig bárhol, igazi kihívás. Örülök, hogy apa elvállalta a munkát.

Az új iskolám nagylelkű módon ingyenes oktatást biztosít a dolgozók gyerekeinek, és még lakhatást is ad azoknak, akik hajlandók a kampuszon lévő kis apartmanokban megszállni. Ez a magyarázat arra is, hogy miért töltök heti három napot apám kihúzható fotelágyán. A matrac hepehupás, és ha nagyon a közepére gurulsz, még a vascsövet is érezni a belsejében, de még így is inkább ez, mert így legalább egy órával tovább alhatok.

– Mindenképpen remek lehetőség a számodra. Ráadásul Harry azt mondta, hogy nagyon jól tanulsz.

– Én nem is tudtam, hogy te meg apa... szoktatok beszélni. – Kíváncsi voltam, úgyhogy kénytelen voltam megkérdezni, még ha ezzel veszélyes vizekre is terelem a beszélgetést: – Innen tudtad, hogy Kate-nek szólíts?

– Igen – felelte. – De a születésnapj köszöntőkre küldött válaszlevelet és a karácsonyi üdvözlőlapokat is így írtad alá az elmúlt hét évben.

Basszus, tényleg. El is felejtettem.

– Sajnálom, ha ezzel megbántottalak, de...

– Ugyan miért bántottál volna meg? A Prudence már negyven éve is borzalmas név volt, de anyádnak én választottam nevet, tehát

úgy volt korrekt, ha Jim nevezi el az ikertestvérét. Jim anyját is Prudence-nek hívták, ezért választotta ezt a nevet. Kedves asszony volt, de most is azt gondolom, hogy nem szabad egy kicsi, védtelen csecsemővel így kitolni.

Anya – aki kicsi, védtelen csecsemőkoromban ugyanezt tette velem – szótlanul nyugtázta a burkolt célzást.

– Biztos vagyok benne, hogy a Prudence tizenhat éves korban sem számít klassz névnek. Mellesleg nagyon hízelgő, hogy inkább az én nevemet választottad.

Kezdtem teljesen elveszíteni a fonalat.

– De én azt hittem... nem Prudence vagy te is?

Mindketten nagyot nevettek, amitől mintha az asztalnál uralkodó feszültség is enyhült volna egy hajszálnyit.

– Dehogy, ő is *Katherine* – szólt közbe anyám. – Prudence az apai nagyanyámról kapta a nevét, de a második neve Katherine volt, a *te* nagyanyád után. Ezért vagy te is Prudence Katherine, de azt hittem, ezt te is tudod.

Hála az égnek! Jó ideje a Kate nevet választottam a Prudence helyett, de azóta aggódtam, hogy ezzel nagyon meg fogom bántani a nagyanyám. A névkérdés örök vita volt köztem és anya között. Tavaly januárban, a Briar Hillben kezdődő tanulmányaim előtt törvényesen is nevet akartam változtatni, nehogy bármikor kiszivároгjon, és rossz kezekbe kerüljön ez a borzasztóan ciki információ. Anyának viszont már az ötlettől is könnybe lábadt a szeme, úgyhogy végül nem erőltettem. Ha az embert egy korán elhunyt nagynéniről nevezték el, meg van kötve a keze.

A tényérom szélére lökdöstem egy nem túl ígéretes darab cukkinit, aztán anyámra pillantottam, mielőtt válaszoltam volna.

– *Honnan* tudtam volna, mikor senki nem használja a nevét? Mindig csak úgy emlegeted, hogy „a nagymama”.

A nagymama erre fintorogva fejezte ki nemtetszését.

– Legyen inkább mama? – kérdeztem viccelődve. – Vagy mamám?

– A második biztos nem – vágta rá megborzongva. – Miért nem jó a Katherine? Soha nem rajongtam a különféle jelzőkért, és egyébként is mindenki Katherine-nek hív.

Egyetértően bólintottam, mire anyám rosszálló tekintettel tudatta, hogy kezdek túlságosan összeemelegedni az ellenséggel.

A pincérnő közben hozott anyának még egy pohár bort, nekünk pedig vizet.

Furcsa volt, hogy a nő egyetlen pillantást sem vetett a nem mindennapi medálra. Pedig a fénye vakító babakékben táncolt a kancsóból kifolyó vízben. Azt vártam, hogy legalább távozáskor lopva odapillant, mint amikor valaki szörnyen kíváncsi, de nem akar illetlen lenni – vagy az ő esetében a borraival kockáztatni. De ez a pincér egyenesen a konyhába ment, és közben egyedül a csinos lófarkas pasival váltott pár szót.

Már túl voltunk azon a részen, hogy mindenki elmeséli, kivel mi van, amikor véletlenül megint sikerült aknamezőre tévedni.

– Közel van a szálloda? – kérdeztem abban a reményben, hogy meginvital, és talán van medence meg szauna is.

– Nem szállodában lakom – felelte Katherine. – Vettem egy házat. Ami azt illeti, nincs is messze az iskolától.

Anyám épp egy adag rizottót készült belapátolni, de a villa megállt a szája előtt a levegőben.

– Te... vettél... egy házat?

– Így van. Connorról néhány napig kiszorultunk a házból, de ma végre mindennel végeztek a költöztetők, úgyhogy már csak rendet kell rakni. Harry szerencsére remek ingatlanközvetítőt ajánlott.

– Harry. – Anyám dühösen megfeszítette a száját, és volt egy olyan érzésem, hogy apa most egy ideig feketelistára kerül. A következő mondatban is minden szót alaposan hangsúlyozott; az ilyen esetek nálam általában szobafogsággal végződtek. – Ezt értsem úgy, hogy már hetek óta itt vagy a városban, miközben nem voltál képes felhívni *engem*, de *sikerült* felhívnod a volt férjemet, aki pedig volt kedves, és keresett neked egy ingatlanost. *És* persze mindezt titokban tartotta előttem.

– Nem tudtam, hogy mit szólnál a döntésemhez – válaszolta Katherine. – Harry ugyanakkor kedvel engem. És külön megkértem őt, hogy ne szóljon erről senkinek. Biztos vagyok benne, hogy nehezebbre esett. Jól tudjuk, hogy a titkolózás nem az erőssége. – Ezzel magamban egyetértettem. Apa tényleg sok szempontból nyitott könyv mindenki előtt.

– Oké, vettél egy házat. – Anyám lerakta a villát a még mindig érintetlen adag rizottóval, és eltolta a székét az asztaltól. Már attól tartottam, hogy színpadias módon távozik, de folytatta: – Kimegyek a mosdóba. Ha visszajöttem, akkor azt is elmesélhetnéd, ki az a Connor.

Amint anya hallótávolságon kívül került, Katherine közelebb hajolt, és felém tolt a világító kék medált.

– Ők nem látják, kicsim. Na, ez nem teljesen igaz. Látják a *medált*, de nem úgy, ahogy mi. Milyen színt látsz? Kéket, ugye?

– Persze hogy kéket – feleltem felhúzott szemöldökkel.

– Én nem. Nekem kedves narancsszíne van. Mint a narancsfagyinak.

– De hát *kék* – erősködtem. Soha életemben nem láttam még ilyen élénk kék színt.

Ő csak vállat vont.

– A működéséhez keveset konyítok. Alig néhány tucat emberrel találkoztam életemben, akik tényleg *látták* a fényét, és mindenkinek más egy kicsit.

Katherine elhallgatott, és a válla felett hátrapillantva ellenőrizte, hogy anyám még nem indult vissza, majd a táskájába csúsztatva a medált.

– Többet most nem mondhatok... Pedig annyi mindent tudnod kellene még.

Katherine sürgető hangjától azonnal rossz érzés fogott el, de mielőtt rákérdezhettem volna, hogy pontosan mi mindent kellene tudnom, mindkét kezével megragadta és erősen megszorította a kezem.

– De azt muszáj elmondanom, hogy *azok* nem pánikrohamok voltak.

Meglepetten pislogtam. Nem tudtam, hogy valaki mesélt neki arról a két megrázó élményről. A „tanácsadó”, akihez anyám a második eset után februárban elvitt, azzal rukkolt elő, hogy bizonyára pánikrohamot kaptam, ami annak tudható be, hogy a tanév közepén váltottam gimit. Ennek persze semmi értelme nem volt. Ha tényleg attól volt, akkor miért nem történt semmi a Roosevelts Gimnáziumban töltött öt hónap alatt? Ott ráadásul a fémdetektorok és a biztonsági őrök jókora változást jelentettek az isten háta mögötti Iowához képest. A pánikroham így azt sem magyarázza, hogy az első eset miért akkor történt, amikor még Iowában voltunk – ha csak nem a szörnyű unalom miatt tört ki a frász.

Mindkét alkalommal ugyanaz történt: hirtelen elfogott a szörnyű érzés, hogy valami nagyon-nagyon nincs rendben, de nem tudtam

megfogalmazni, pontosan mi is a baj. A testem túlélő üzemmódba kapcsolt – vert a szívem, remegett a kezem –, és minden olyan valótlannak tűnt körülöttem. Kirohantam az óráról, egyenesen a szekrényemhez. Felhívtam anyát egy meeting kellős közepén, de semmi baja nem volt. Aztán elrohantam apa irodájába. Nem volt bent, és mivel nem tudtam fejből az órarendjét, körbejártam a folyosókat, és a termék aijáján lévő kis ablakon mindenhol benéztem. Találkoztam pár csodálkozó arccal, mire végre megtaláltam. Neki sem volt semmi baja. Gyorsan küldtem egy SMS-t a legjobb barátomnak, Charlayne-nek, bár tudtam, hogy órán van, és nem fog tudni válaszolni.

Végül a női mosdóban kötöttem ki, ahol visszaköszönt az ebédem. Még napok múlva is azt éreztem, hogy valami egyszerűen *nincs rendben*.

Épp megkérdeztem volna Katherine-t, hogy honnan tud a pánik-rohamokról, amikor anya finom, de határozott mosollyal az arcán visszaült az asztalhoz. Jól ismertem ezt a mosolyt – apával csak úgy emlegettük, mint a „na, ebből magyarázd ki magad” arc, ami semmi jót nem jelentett.

– Szóval vettél egy házat. Bethesdában. Egy Connor nevű valakivel.

– Nem, Deborah. Egyedül vettem házat Bethesdában. Connor pedig az alkalmazottam és a barátom. Rendkívül tehetséges levéltáros, és ért a számítógépekhez. Nagy segítségemre van azóta, hogy Phillip meghalt.

– Ezt jó tudni. Már azt hittem, Phillip halálán is olyan hamar túltetted magad, mint apáén.

Jól kezdődik. Azonnal a bárpult felé kaptam a tekintetem, hát ha a helyes lófarkas pasi eltereli a figyelmem, de pechemre nem volt

ott. Jobb híján a mellettem lévő üres székre néztem – mindegy, csak ne találkozzak egyikük tekintetével sem. Katherine kötött táskájából még most is előtört a medál fénye az apró lyukakon keresztül. Mintha valami kék sünn kuporgott volna a széken. Ettől a gondolatától aztán nehéz volt komolynak maradni.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Katherine elengedi anyám csípős megjegyzéseit a füle mellett, de egyszer csak nagyot sóhajtott.

– Deborah, nem akarom elejéről kezdeni ezt a vitát, de nem hagyom, hogy úgy tegyél ilyen megjegyzéseket Kate előtt, hogy ő csak a te változatodat ismeri. – Azzal felém fordulva folytatta: – Három évvel nagyapád halála után hozzámentem Philliphez. Anyukád szemmel láthatóan úgy érezte, hogy ez túl korai, de Phil kedves barátom és szeretett kollégám volt hosszú éveken át, én pedig magányos voltam. Tizenöt szép évet töltöttünk el együtt, és nagyon hiányzik.

Arra jutottam, hogy talán az a legokosabb, ha udvariasan mosolygok. Három év szerintem elég hosszú idő.

– Jól van, anyám, akkor beszéljünk inkább a házról. Minek veszel házat, ha olyan szörnyen beteg vagy? Nem lenne észszerűbb egy otthonba menni?

Ez már szerintem is túlzás volt egy kicsit, de inkább csendben maradtam. Katherine csak a fejét rázta, aztán a táskájáért nyúlt.

– Gondolnom kell a könyvtáramra is. Az öregek otthonában nem jut túl sok hely könyveknek. Mellesleg szeretném *élvezni* a hátralévő időmet. Utolsó napjaimon nem bingózni meg kanasztázni vágyom.

Kinyitotta a táskáját, és a kék fény megint elárasztott mindent. Most nagyon figyeltem anya reakcióját. A szemében is tükröződött a fény, de meg sem rezzent. Nem tudtam, hogyan lehetséges, de tényleg nem látta a medál fényét.

– Elmondom gyorsan a lényegét. Agydaganatom van. Nem lehet műteni. – Meg sem várta, hogy felfogjuk, máris folytatta ki-mért, sürgető hangon. – Próbálkoztunk kemoterápiával és sugárkezeléssel, ezért nincs hajam. – Megsimította a fejét. – Azt mondták, hogy pár évvel ezelőtt szörnyen divatos lehettem volna ezzel a frizurával. A *rossz* hír, hogy úgy egy évem lehet hátra, kicsit több, ha szerencsém van, kicsit kevesebb, ha nincs. A *jó* hír az, hogy az orvos szerint néhány kivételtől eltekintve mindent csinálhatok a hátralévő időmben.

A táskából előkerült egy nagy boríték, majd kivette belőle a tartalmát – mindenféle papír, csupa hivatalos dolog.

– Ez a végrendeletem. Tekintélyes összeget örököltem Phillip halálakor. Mindenem Kate-re száll majd, a házat is beleértve. Ha még kiskorú lesz, amikor meghalok, akkor arra kérlek, Deborah, hogy tizennyolc éves koráig te kezeld a vagyont. Egyetlen kikötésem van, hogy Connort továbbra is alkalmazod. Így nem marad félbe a munkám. Ha betölti a tizennyolcat, Kate rendelkezhet másképp, de remélem, megengedi neki, hogy maradjon. Ha nem akarsz a vagyon kezelője lenni, megkérem Harryt. És van egy *kérés*em is – tette hozzá. – Ezt nem akarom feltételként megszabni, de örülnék neki. Az új ház hatalmas, és alig egy mérföldre van Kate iskolájától. Azt szeretném, hogy költözzetek hozzám mindketten. – Katherine egy másodpercre elmerengve figyelte anyát, aki már a felvetéstől is összerезzent, majd folytatta. – Ha inkább az egyetem közelében maradnál, akkor Harryt kérem meg. Kate így mindenképpen velem tölthetné a hét egy részét, és akkor végre jobban megismerhetnék egymást.

– Ez a te példányod – mondta anya elé tolva a papírokat, aztán megszorította a kezem, és felvette a táskáját. – Tudom, hogy ezt át

kell gondolnod. Fejezzétek be nyugodtan a vacsorát, egyetek deszszertet is. Kifelé intézem a számlát.

Mire anya vagy én egy szót is szólhattunk volna, már el is tűnt.

– Hát, a drámához még mindig nagyon ért – szóló végül anyám, majd a sarkánál fogva felemelte a papírt, mintha az legalábbis leprát terjesztene. – *Nem* akarok odaköltözni, Kate. És ne nézz rám úgy, mintha a sátán gyermeke lennék. Ha teljesíted a végakarátát, és a következő évet az elátkozott kastélyban akarod tölteni, beszélj apáddal!

– Na, és most ki csinálja a drámát? Nincs a végrendeletben, hogy nála kell laknom. Ő maga mondta, hogy ez csak egy kérdés. És nem hiszem, hogy a „sátán gyermeke” vagy, de akkor is... haldoklik. Egyáltalán nem tűnik szörnyűnek, ráadásul elég... – egy pillanatra a legjobb kifejezést kerestem – érdekes. Talán ha töltenél vele egy kis időt, végre rendeznétek a vitákat, és nem lenne büntudatod, amikor meghal.

Erre még komorabbra váltott a tekintete.

– Köszönöm az analízist, dr. Freud, de ehhez most nincs hangulatom. Sok mindent nem értesz, és nem is fogsz megérteni, amíg gyereked nem lesz. Az igazat megvallva, annak sem örülnék, ha te elmenél meglátogatni, arról nem is beszélve, hogy ott lakj. A nagyanyád manipulatív és önző, én pedig nem akarom, hogy megbántson.

– Miért lenne önző? Most mondta, hogy egy csomó pénzt hagy ránk. Legalábbis úgy tűnt, hogy rengeteg pénzről van szó.

Anyám a borítékra pillantott.

– Valószínűleg, de azért remélem, hogy ha mást nem, annyit legalább megtanultál tőlem, hogy a pénz nem minden. Sokkal fontosabb, hogy az ember *odaadó* legyen, amikor szükség van rá, hogy képes legyen rád áldozni az idejét, a figyelmét, a törődését...

Fogta a poharát, kiitta a maradék bort, és folytatta.

– Apám mindig is közelebb állt hozzám, de a baleset után nagy szükségem lett volna rá. Elvesztettem az apám és az ikertestvérem. Szinte elköszönni is alig volt időm aputól... Prudence meg egyszerűen csak *eltűnt*. Elbúcsúzni sem tudtam. Szörnyen magányos voltam. Mindkettőnket szörnyű veszteség ért, de anyám erre bezárkózott a szobájába, és alig találkoztunk. A temetés után is csak bevonult a szobájába, és ott is maradt.

Az ujjával elgondolkodva körözött a borospohár száján.

– Talán épp ez hozott össze apáddal. Harry volt az első ember az életemben, aki megértette, min mentem keresztül.

Apa még ötéves korában elvesztette a szüleit egy autóbalesetben. Az is csoda, hogy ő túlélte az ütközést. Én soha senkimet nem vesztettem még el, és a szüleimre is mindig számíthattam, ha szükségem volt rájuk. De most azt is meg tudtam érteni, milyen magányosnak lenni. A „pánikrohamok” után úgy éreztem, senki nem érti meg, min megyek keresztül. Rohadt mérges voltam, hogy apa és anya is úgy tesz, mintha valami teljesen normális, egyszerűen magyarázható dolog történt volna, pedig pontosan tudtam, hogy ez nem igaz.

– Annak idején mindig azt gondoltam – folytatta anyám –, hogy egy anyának a gyereke még önmagánál is előbbre való. Most viszont azt érzem, hogy talán én sem mindig ezt éreztetem veled. És... nem akarom, hogy húsz év múlva visszagondolva te is úgy haragudj anyádra, ahogy én az enyémmre. Nem akarok vele élni, és nem kell a pénze. Ami viszont téged illet – tette hozzá –, hamarosan felnőtt leszel. Már elég idős vagy ahhoz, hogy egyedül dönts. Ha találkozni akarsz vele, nem tartalak vissza. A többit majd apáddal megbeszélitek. Mit szólna hozzá?

Bólintottam. Arra számítottam, hogy majd napokig vagy talán hetekig rágódik a dolgon, így teljesen meglepett, hogy máris döntött.

– Nem felezünk egy desszertet?

Erre elmosolyodott.

– Na, az ki van zárva. *Saját* desszertet akarok. Kell most valami nagy és émelyítő, sok-sok csokival.

∞ 2 ∞

—**E**LKÉSETT, KISASSZONY. – Még be sem léptem az ajtón, mikor apa máris egy tál zöldséget nyomott a kezembe. – Igyekeznünk kell, hogy a jambalaya kész legyen, mire Sara ideér. Ott a kés az asztalon, járjon a kezed!

A szememet forgattam apa parancsolgatásán, de egyáltalán nem zavart. Ha ilyen izgatott valami miatt, az általában azt jelenti, hogy jó a kedve.

Mindketten szívesen főzünk, de iskolanapokon valami egyszerű levesen vagy szendvicsen kívül nemigen jut másra idő. Vasárnap viszont kiteszünk magunkért. Ilyenkor legtöbbször apa barátnője, Sara is csatlakozik hozzánk, aki főköstolóként vesz részt a konyhai produkciónkban. Sajnos, ami magát a konyhát illeti, nem úgy tervezték, hogy a mikrózott pizzánál bonyolultabb kajákat is el lehessen készíteni benne. A pultnál egy ember is alig fér el, nemhogy kető. Így történt az is, hogy az étkezőasztalnál ülve vagdostam össze a kreol konyha „szentháromságát” – kaliforniai paprikát, zellert, hagymát –, míg apa a csap fölött állva csinálta a maga részét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A Katherine-től kapott boríték az asztal másik végében pihent, hogy ne csapjam össze szeletelés közben. Mikor az utolsó darab zellert is a tálba söpörtem, apára pillantottam.

– Anya üdvözl. És Katherine is.

Apa mosolya egy pillanatra eltorzult.

– Jaj! Mennyire vagyok benne?

Vigyorogva elkezdtem vékony csíkokra vágni a paprikát.

– Szerintem nyakig. Katherine elmondta, hogy te segítettél neki ingatlanost találni.

– Én csak megadtam neki egy webcímet, amire Sara azt mondta, hogy ismeri, és szerintem egész jó. Erre azért nem mondhatjátok, hogy összeálltam az ellenséggel. – Újra a pult felé fordult, és folytatta tovább a sonkaszeletelést. – És mi lesz, vesz végül házat?

– Már meg is vette. Állítólag Briar Hill közelében, szóval elvileg még gyalog sem lehet messze. Azt hittem, tudsz róla.

Nevetett.

– Nem. Szerintem Katherine úgy volt vele, hogy jobb nekem, ha minél kevésbé avat be a terveibe. De annak azért örülök, hogy viszsza költözött. – Sötétzöld szeme – amiből nekem is jutott – komorabbra váltott. – Hogy van?

– Akkor azt tudod, hogy beteg?

– Igen. A legutolsó e-mailjében mesélte. Szomorú hír. Mindig is kedveltem őt, annak ellenére, hogy anyád nem rajongott érte.

A vékony paprikacsíkokat egymásra pakolva elkezdtem felkocázni azokat.

– Meg sem mondanád, hogy haldoklik, bár a haja nagyon rövid, állítólag a kezelések miatt. Arra, mondjuk, pár ezeréves fénykép-től eltekintve nem igazán emlékszem, hogy nézett ki azelőtt. – Egy